

[Alfred Jensen.]

dem, der arbejder på nedsat arbejdstid og derfor ikke indgår i de almindelige arbejdsløshedstal. Tager man dem med, kommer man ved november månedsudgang op på en ledighed af 20 pct., og dog er det kun småting sammenlignet med den ledighed, der var for tobaksindustriens arbejdere ved udgangen af december måned. Da var ledighedsprocenten uden hensyn til dem, der arbejder på nedsat arbejdstid, 68,4 mod 57,1 på tilsvarende tidspunkt i det foregående år. Denne stigning har jo fundet sted netop i den periode, hvor den sidste og hårdt tyngende forhøjelse af tobaksafgifterne har virket, og derfor har naturligvis tobaksarbejderne og de handlende været utilfredse med den forhøjelse, der her har fundet sted, og sat kræfter ind på at få en ændring på dette område.

Man kan spore en lignende virkning for papirafgifternes vedkommende. Såvel arbejdere som arbejdsgivere indenfor de grafiske fag har gjort opmærksom på, hvad papirafgiften ville betyde for beskæftigelsen og for omsætningen. Det har man gjort fra første færd, da der var tale om en papirafgift, men man har også gjort det i sidste omgang, ja, selv efter at afgiften var gennemført. Man kan af tallene se, at netop denne sidste stigning af afgiften, naturligvis i forbindelse med andre stigende omkostninger, har betydet en katastrofal forøgelse af arbejdsløsheden indenfor de to fagområder. For bogbindernes vedkommende er ledigheden steget fra 0,7 til 6 pct. i løbet af et år, nærmere betegnet til udgangen af november måned, og for bogtrykfagets vedkommende fra 0,5 til 5,4 pct. Tager man udgangen af december måned, er stigningen lige så åbenbar, idet der for bogbinderne er en stigning fra 3 til 16,7 pct. og for typograferne fra 1 til 6 pct.

Jeg er klar over, at her spiller ikke alene afgiftsforøgelsen ind, men også andre omkostningers stigning, vel hovedsagelig papirprisernes stigning, men jeg vil dog tro, at netop afgiftsforøgelsen og afgiften overhovedet er den dråbe, der har fået bægeret til at flyde over, det, som betyder den store indskrænkning i beskæftigelsen og fremstillingen af tryksager. Man må gøre sig klart, at denne stigning og denne begrænsning i beskæftigelsen ikke alene rammer arbejderne, men også omsætningen, ja, at den faktisk rammer endda langt videre, idet den jo også rammer andre, som er afhængige af trykkerier og bogbindere. Den rammer også i allerhøjeste grad skribenter, forfattere o. s. v., og derfor har man ret til at sige, at

papirafgiften ikke alene er beskæftigelseshemmende, men også kulturhemmende.

Jeg kunne naturligvis vise, hvorledes de forøgede afgifter har virket på ledighedsgraden også indenfor andre fag, men det skal jeg ikke gøre ved denne lejlighed. Jeg vil blot nævne det for ikke at blive beskyldt for at have overset eller forbigået det.

Man har forsøgt at trøste de arbejdsløse — og offentligheden med for den sags skyld — med, at når der er en så stor ledighed indenfor forskellige fag, skyldes det, at fagene er overbefolkede, og at det mest naturlige ville være, at man søgte at aflaste disse fag for en del arbejdere derved, at man fik dem til at søge over i andre erhvervsgræne. I visse tilfælde har man direkte talt om, at en omskoling ville være heldig. Jeg har ved tidligere lejlighed påvist, at omskoling af arbejdere har fundet sted i stor stil her i Danmark og stadig finder sted, fordi den enkelte i adskillige situationer ser sig nødsaget til at blive omskoleet, at lære sig et eller andet, som han ikke har fået med ved den almindelige uddannelse, for at få den beskæftigelse, som han er i stand til at opnå; men en sådan omskoling ændrer jo ikke ved selve arbejdsløshedsproblemet, fordi der praktisk talt ikke findes et eneste fag, hvor der ikke går arbejdsløse i stort omfang. Ville det hjælpe til nedbringelse af arbejdsløshedstallet, om man overførte de 1 700—1 800 arbejdsløse indenfor tobaksindustrien til Dansk Arbejdsmands Forbund og Kvinde ligt Arbejderforbund? Det ville jo blot betyde, at arbejdsløshedstallet blev så meget større indenfor de to fagområder, at kampen for at få beskæftigelse dér ville blive hårdere, og intet ville være opnået til begrænsning af arbejdsløsheden.

Det eneste jeg kan se man kan opnå, er, at der måske ville blive noget lettere forhold for arbejdere indenfor tobaksindustrien, og måske kunne ledelsen af arbejdsløsheds-kasserne og de pågældende forbund blive denne kval kvit, men nogen ændring i selve beskæftigelsessituationen ville det ikke medføre; hertil må andre midler bringes i anvendelse, og her må der sættes ind på andre felter.

Fremfor at spekulere i en omflytning af arbejdskraft, der jo kan vække forhåbninger hos visse arbejdere, må man se i øjnene, at det, det drejer sig om her, er, at man sætter ind for at øge beskæftigelsesmulighederne. Arbejdsløsheden er så omfattende, og stigningen i arbejdsløsheden så umiskendelig, at der må gøres noget. Jeg tror også, man må se i øjnene, at stigningen vil fortsætte fremefter, og derfor er det nødvendigt, at man